

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 11 juli 1996 *

I de förenade målen T-528/93, T-542/93, T-543/93 och T-546/93,

Métropole Télévision SA, bolag bildat enligt fransk rätt, Paris, företrätt av advokaterna Pierre Deprez, Philippe Dian och, under det muntliga förfarandet, Didier Théophile, Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-rue,

sökande,

Reti Televisive Italiane SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Rom, företrätt av advokaterna Carlo Mezzanotte och Giovanni Motzo, Rom, samt av advokaterna Aurelio Pappalardo och, under det muntliga förfarandet, Massimo Merola, Trapani, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

sökande,

med stöd av

Sociedade Independente de Comunicação SA (SIC), bolag bildat enligt portugisisk rätt, Linda-a-Velha (Portugal), företrätt av advokaten Carlos Botelho Moniz, Lissabon, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Carole Kerschen, 31, Grand-rue,

intervenient,

* Rättegångsspråk: spanska, franska och italienska.

Gestevisión Telecinco SA, bolag bildat enligt spansk rätt, Madrid, företrätt av advokaten Santiago Muñoz Machado, Madrid, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Carlos Amo Quiñones, 2, rue Gabriel Lippmann,

och

Antena 3 de Televisión, bolag bildat enligt spansk rätt, Madrid, företrätt av advokaterna Fernando Pombo Garcia, Ricardo Garcia Vicente, Emiliano Garayar Gutierrez och Maria Luisa Tierno Centella, Madrid, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Claude Wassenich, 6, rue Dicks,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd

- i mål T-528/93, inledningsvis av Berend Jan Drijber, rättstjänsten, och Géraud de Bergues, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, därefter enbart av Berend Jan Drijber,
- i mål T-542/93, av Berend Jan Drijber, rättstjänsten, biträdd av advokaten Alberto Dal Ferro, Vicenza,
- i målen T-543/93 och T-546/93, av Berend Jan Drijber och Francisco Enrique González Díaz, båda vid rättstjänsten,

samt, under det muntliga förfarandet, av Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av,

i mål T-528/93,

Europeiska radiounionen, sammanslutning som lyder under schweizisk rätt av TV-programföretag, Genève (Schweiz), företrädd av universitetsprofessorn Hanns Ullrich, München, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Jean Welter, 100, boulevard de la Pétrusse,

i mål T-542/93,

Radiotelevisione italiana SpA (RAI), bolag bildat enligt italiensk rätt, Rom, företrädd av advokaten Patrizia Ferrara Ginsburg, Luxemburg, samt advokaterna Alessandro Pace och Gian Luigi Tosato, Rom, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Ferrara Ginsburg, 31, avenue Guillaume,

och,

i målen T-543/93 och T-546/93,

Radiotelevisión española (RTVE), spanskt offentligt företag, Madrid, inledningsvis företrädd av advokaterna Alfredo Sánchez-Bella Carswell, Rafael Aldama Caso och José Rivas Andrés, Madrid, därefter av advokaterna Rafael Aldama Caso och

José Rivas Andrés, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Jean Welter, 100, boulevard de la Pétrusse,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 93/403/EEG av den 11 juni 1993 i ett förfarande angående tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/32.150 — EBU/Eurovisionssystemet, EGT nr L 179, s. 23),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A. Saggio, samt domarna H. Kirschner, A. Kalogeropoulos, V. Tiili och R. M. Moura Ramos (referent),

justitiecsekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 16 och den 17 januari 1996,

följande

Dom

Föremålet för talan

- 1 Métropole Télévision SA (nedan kallat M6), sökande i mål T-528/93, är ett privat icke-specialiserat TV-programföretag som genom beslut av den 26 februari 1987 av

den behöriga franska myndigheten har fått tillstånd att under en tioårsperiod tillhandahålla en rikstäckande okodad TV-tjänst med hjälp av elektromagnetiska vågor från markbaserade sändare.

- 2 Reti Televisive Italiane SpA (nedan kallat RTI), sökande i mål T-542/93, är ett bolag bildat enligt italiensk rätt som den 13 augusti 1992 av den behöriga italienska myndigheten har fått tre olika tillstånd att på nationell nivå sända TV-program som har producerats av tre sändarföretag (Canale 5, Italia 1 och Retequattro), och som överförs från ett och samma kontrollrum och sänds via sammankopplade anläggningar.
- 3 Gestevisión Telecinco SA (nedan kallat Telecinco), sökande i mål T-543/93, är ett bolag bildat enligt spansk rätt i mars 1989 som av den behöriga spanska myndigheten har fått tillstånd att under en tioårsperiod, vilken kan förlängas, tillhandahålla en privat TV-tjänst i Spanien.
- 4 Antena 3 de Televisión (nedan kallat Antena 3), sökande i mål T-546/93, är ett bolag bildat enligt spansk rätt den 7 juni 1988 som av den behöriga spanska myndigheten har fått tillstånd att under en inledande period om tio år indirekt administrera den statliga TV-tjänsten.
- 5 Genom sin talan vill sökandena få ogiltigförklarat kommissionens beslut 93/403/EEG av den 11 juni 1993 i ett förfarande angående tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/32.150 — EBU/Eurovisionssystemet, EGT nr L 179, s. 23, nedan kallat beslutet), vilket var riktat till den dåvarande Europeiska radiounionen, (nedan kallad EBU).

- 6 Genom beslutet, som har antagits med stöd av artikel 85.3 i fördraget, förklaras bestämmelserna i artikel 85.1 icke tillämpliga, under perioden 26 februari 1993—25 februari 1998, på
- de bestämmelser i EBU: s stadga och andra bestämmelser för bolaget som avser förvärvande av TV-rättigheter till sportevenemang,
 - utbytet av sportsändningar inom ramen för Eurovisionen, och
 - tredje mans tillgång till dessa sändningar genom avtal.

EBU och Eurovisionssystemet

- 7 EBU är en branschsammanlutning utan kommersiellt syfte av radio-och TV-företag, som bildades år 1950 och har sitt säte i Genève (Schweiz). Enligt artikel 2 i sammanslutningens stadgar, i dess ändrade lydelse av den 3 juli 1992, har sammanslutningen till syfte att företräda sina medlemmars intressen inom programområdet samt på juridiska, tekniska och andra områden, och skall i synnerhet främja utbyte på alla sätt av radio-och TV-program — exempelvis genom Eurovisionen och Euroradion — och genom alla andra former av samarbete mellan dess medlemmar och andra programföretag eller sammanslutningar av sådana. EBU skall även aktivt bistå sina medlemmar vid förhandlingar av alla slag eller, på begäran av de senare, själv förhandla för deras räkning. När beslutet fattades hade EBU, efter att ha slagits ihop med sin motsvarighet i Östeuropa, 67 aktiva medlemmar i 47 länder i det europeiska sändningsområdet, varav flertalet var företag inom den offentliga sektorn.
- 8 Vid tiden för EBU: s tillkomst tillhandahölls radio-och TV-tjänster i Europa nästan uteslutande av företag som tillhörde den offentliga sektorn eller som hade anförtrotts att tillhandahålla offentliga tjänster, och som ofta hade en

monopolställning. År 1984, omedelbart före den utveckling av radio-och TV-företag av kommersiell karaktär som var kännetecknande för den andra halvan av åttiotalet, upptogs för första gången ett privat TV-företag, det franska bolaget Canal Plus, i EBU. År 1986 tillät EBU dessutom det franska TV-programföretaget TF1 att kvarstå som aktiv medlem även efter att det hade privatiserats. Under samma tidperiod förlorade EBU, till följd av en betydande utveckling av tekniken på det audiovisuella området, sin ursprungliga relativt homogena sammansättning. Nya typer av aktörer av nationell, regional eller gränsöverskridande karaktär, vilka ibland var specialiserade på vissa typer av program (kultur-, sport- eller musikprogram) eller som finansierades genom abonnemang ("betal-TV"), gjorde sitt inträde på marknaden för att sända TV-program via kabel och satellit.

- 9 Stadgarna för EBU ändrades den 9 februari 1988 i syfte att, enligt EBU självt, "begränsa kretsen av medlemmar i Eurovisionen i överensstämmelse med dess syften och driftsätt". I stadgarna betecknades medlemmarna som en särskild grupp av sändarföretag.
- 10 Artikel 3 i stadgarna, i dess lydelse av den 3 juli 1992, har följande innehåll:

"§1 I EBU finns två kategorier av medlemmar:

— aktiva medlemmar,

— associerade medlemmar.

...

§3 Programföretag, eller sammanslutningar av sådana företag, i ett land som är medlem av Internationella teleunionen (ITU) och är beläget inom det europeiska sändningsområdet, såsom detta definieras i de föreskrifter om radiokom-

munikation som intagits som bilaga till den internationella konventionen om telekommunikationer, vilka med tillstånd av de behöriga nationella myndigheterna i det landet tillhandahåller en omfattande sändningstjänst av nationell art samt kan bevisa att de uppfyller samtliga nedanstående villkor, kan bli aktiva medlemmar i EBU:

- a) De är skyldiga att betjäna samtliga invånare i sina länder och betjänar redan i praktiken åtminstone en väsentlig andel av invånarna samtidigt som de gör allt vad de kan för att inom rimlig tid kunna betjäna samtliga invånare.
- b) De är skyldiga att tillhandahålla, och tillhandahåller faktiskt, ett blandat och balanserat programutbud, vilka är avsedda för samtliga befolkningsgrupper, varav en skäligen andel utgörs av program som tillmötesgår sär- eller minoritetsintressen hos olika kategorier av allmänheten, oberoende av förhållandet mellan kostnaden och tittar- eller lyssnarsiffrorna.
- c) De producerar faktiskt, eller låter producera under det att de själva har kontroll över innehållet, en väsentlig andel av de program som sänds.”

11 För att ta hänsyn till de gamla medlemmarnas förvärvade rättigheter stadgades det i artikel 21 andra stycket i EBU: s stadgar, i deras lydelse av den 9 februari 1988, att artikel 3, även den ändrad, inte skulle påverka ställningen för de företag som när stadgarna trädde i kraft den 1 mars 1988 redan var aktiva medlemmar men inte uppfyllde samtliga villkor som föreskrevs i stadgarna. I versionen av den 3 juli 1992 av EBU: s stadgar återfinns den bestämmelsen i artikel 6.1 andra stycket.

12 Eurovisionen utgör det viktigaste instrumentet för utbyte av program mellan de aktiva medlemmarna i EBU. Den existerar sedan år 1954 och uppfyller en väsentlig del av EBU: s syften. I artikel 3.6 i stadgarna, i dess lydelse av den 3 juli 1992, stadgas följande: ”Eurovisionen är ett system för utbyte av TV-program, vilket organiseras och samordnas av EBU och är grundat på medlemmarnas åtagande att

på basis av ömsesidighet erbjuda varandra täckning av viktiga nyheter, reportage om aktuella frågor och täckning av sport-och kulturevenemang som äger rum inom deras nationella territorium, i den mån som detta kan vara av intresse för övriga medlemmar i Eurovisionen. Härigenom ges medlemmarna möjlighet att ömsesidigt tillhandahålla publiken i sina respektive länder tjänster av hög kvalitet inom dessa områden." Medlemmarna i Eurovisionen utgörs av de aktiva medlemmarna i EBU samt konsortier av aktiva medlemmar i den organisationen. Samtliga aktiva medlemmar i EBU får delta i ett system för gemensamt förvärvande och fördelning av TV-rättigheter (och härtill knutna kostnader) till internationella sportevenemang, vilka betecknas "Eurovisionsrättigheter".

- 13 Fram till den 1 mars 1988 var det enbart medlemmar i EBU och Eurovisionen som kunde använda sig av dessa organisationers tjänster. Vid 1988 års översyn tillkom emellertid en ny punkt i artikel 3 (punkt 6), i vilket stadgades att såväl associerade medlemmar som icke-medlemmar i EBU genom avtal kunde få tillgång till Eurovisionen.
- 14 Det framgår av handlingarna i akten att M6 sedan det bildades har ansökt om att få bli aktiv medlem i EBU vid fem tillfällen (åren 1987, 1988, 1989, 1990 och 1993). Den senaste ansökan, inlämnad den 8 februari 1993, avslogs genom en skrivelse av den 6 juli 1993. I den skrivelsen uppgav EBU: s generalsekreterare bland annat att "i enlighet med de interna riktlinjerna för tolkning av de krav som skall vara uppfyllda för att bli medlem, måste det vid en preliminär bedömning (i avsaknad av bevis om motsatsen) anses att M6 i sin egenskap av kommersiellt programföretag inte uppfyller villkoren för att bli aktiv medlem i EBU. ... Styrelsen [i EBU] är visserligen medveten om att M6 sedan år 1990 har utvecklats i positiv riktning i fråga om såväl täckning som programutbud, men styrelsen har inte funnit sådana bevis föreliggande som krävs för att kunna komma till en annan slutsats."
- 15 Antena 3 ansökte genom skrivelse av den 27 mars 1990 om att få bli aktiv medlem i EBU. EBU underrättade bolaget den 4 april 1990 om att inga nya medlemmar skulle tas in före början av år 1990 på grund av att vissa av EBU: s regler behövde

ändras. Inträdesansökan avslogs slutligen genom beslut av EBU: s styrelse, vilket delgavs sökanden genom skrivelse av den 3 juni 1991. I denna skrivelse uppgavs bland annat att "detta beslut grundar sig på att Ert företag inte är skyldigt att betjäna samtliga invånare i det sökande företagens land, vilket är ett villkor som anges i första hand i artikel 3 § 3 a i EBU: s stadgar för att kunna bli aktiv medlem".

- 16 RTI och Telecinco har däremot aldrig ansökt om inträde i EBU.

Bakgrunden

- 17 Sedan TV-programföretaget Screensport hade lämnat in ett klagomål angående EBU: s och dess medlemmars vägran att bevilja Screensport underlicenser beträffande vidareutsändning av sportevenemang, översände kommissionen den 12 december 1988 för första gången ett meddelande om anmärkningar till EBU. I detta uppgav kommissionen att den skulle kunna bevilja ett undantag för reglerna om förvärv och utnyttjande av TV-rättigheter för sportevenemang inom ramen för Eurovisionssystemet, under förutsättning att EBU och dess medlemmar förpliktade sig att på rimliga villkor bevilja underlicenser till icke-medlemmar för en väsentlig andel av rättigheterna i fråga.
- 18 Den 3 april 1989 underrättade EBU kommissionen om sina regler om förvärv av TV-rättigheter för sportevenemang, om utbyte av sportsändningar inom ramen för Eurovisionen och om tredje mans tillgång genom avtal till dessa sändningar, samt ansökte samtidigt om en negativattest eller, om en sådan inte kunde beviljas, att undantag skulle beviljas enligt artikel 85.3 i fördraget. Enligt de nämnda reglerna hade tredje man enligt avtal tillgång till TV-rättigheter till sportevenemang som genom överenskommelser inom ramen för Eurovisionen hade förvärvats av medlemmar i EBU enligt ett system av underlicenser, beviljade av EBU eller dess

medlemmar. Dessa underlicenser gjorde det möjligt för icke-medlemmar att komplettera sina egna sport- och nyhetsprogram i den utsträckning som de inte själva hade förvärvat vidareändningsrättigheterna på marknaden. Enligt den så kallade "embargoprincipen" fick icke-medlemmar i princip enbart rätt att vidareända bandade program.

- 19 Genom skrivelse av den 18 juli 1989 gav kommissionen M6 tillfälle att inkomma med synpunkter på de regler som EBU anmält beträffande tredje mans tillgång genom avtal till sändningsrättigheter som hade förvärvats av EBU eller dess medlemmar. Den 15 februari 1990 förklarade M6 sig ha reservationer beträffande dessa regler och anmälde dessutom att det diskriminerades i förhållande till andra privata TV-programföretag som var aktiva medlemmar i EBU.
- 20 Genom skrivelse av den 29 juli 1989 underrättade kommissionen det bolag som kontrollerar RTI (Fininvest) om att det fanns ett ärende avseende EBU och Eurovisionssystemet och om det underlicenssystem som EBU stod i begrepp att införa, samt gav RTI tillfälle att uttala sig härom inom en tid av sex veckor. Fininvest inkom med kritiska synpunkter den 29 januari 1990. Bolaget gjorde bland annat gällande att reglerna om beviljande av underlicenser var mycket allmänt utformade, vilket förhindrade en seriös utvärdering av dem.
- 21 Den 3 juli 1990 införde EBU, efter att dessförinnan ha haft överläggningar med kommissionen, ett första system för beviljande av underlicenser.
- 22 Genom meddelande 90/C 251/02 av den 5 oktober 1990 (EGT nr C 251, s. 2), offentliggjort i enlighet med artikel 19.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT, nr 13, 1962 s. 204, nedan kallad förordning nr 17), tillkännagav kommissionen sin avsikt att fatta ett beslut enligt artikel 85.3 i fördraget beträffande bestämmelser som hade anmälts till den av EBU. Efter att tredje man inkommit med kritiska synpunkter höll kommissionen den 18—19 december 1990 ett förhör med de berörda parterna.

- 23 M6 inkom genom skrivelse av den 5 november 1990 med skriftliga synpunkter till kommissionen och förklarade sig ha ”ytterst allvarliga reservationer beträffande systemet för beviljande av underlicenser till tredje man för EBU:s sportsändningar, såsom detta system har beskrivits i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* nr C 251/2”. M6 deltog även i förhöret den 18—19 december 1990.
- 24 RTI inkom inte med skriftliga synpunkter till kommissionen. Bolaget var emellertid närvarande vid förhöret den 18—19 december 1990.
- 25 Genom skrivelse av den 5 november 1990 inkom Telecinco med synpunkter till kommissionen på ärendet avseende EBU och Eurovisionssystemet. Bolaget hemställde att kommissionen skulle avslå ansökan om beviljande av undantag enligt artikel 85.3 i fördraget för de anmälda bestämmelserna. Även Telecinco var närvarande vid förhöret den 18—19 december 1990.
- 26 Antena 3 inkom inte med skriftliga synpunkter till kommissionen och deltog inte i förhöret den 18—19 december 1990.
- 27 Den 24 juni 1991 översände kommissionen till EBU ett andra meddelande om anmärkningar, i vilket det uppgav att systemet för beviljande av underlicenser ”inte kunde godtas”. EBU tillställde därefter kommissionen den 8 november 1990 nya bestämmelser om icke-medlemmars tillgång genom avtal, i vilka, enligt kommissionen, hade avlägsnats merparten av de klausuler i det föregående systemet för beviljande av underlicenser som hade varit föremål för kritik från berörd tredje man.
- 28 Sedan EBU den 26 februari 1993 i samförstånd med kommissionen hade inkommit med en ny reviderad version av reglerna om systemet för beviljande av underlicenser, fattade kommissionen det omtvistade beslutet.

Beslutet

- 29 I beslutet konstateras att EBU: s stadgebestämmelser och interna regler om gemensam förhandling om och förvärvande samt fördelning av TV-rättigheter till internationella sportevenemang samt enskilda avtal som har ingåtts mellan medlemmarna i sammanslutningen i sådana frågor, har till syfte och verkan att kraftigt begränsa, och i ett stort antal fall till och med eliminera, konkurrensen mellan medlemmarna, vilket strider mot artikel 85.1 i fördraget (punkt 47—49). Enligt beslutet kan dessutom EBU: s medlemmar, genom att gemensamt förhandla om och förvärva rättigheter, stärka sin ställning på marknaden till skada för oberoende konkurrenter (punkt 51). I beslutet konstateras vidare att reglerna om inträde till EBU (vilka särskilt återfinns i artikel 3.3 i stadgarna) delvis snedvrider konkurrensen i förhållande till rent kommersiella TV-programföretag som inte kan bli aktiva medlemmar i EBU (punkt 50). I beslutet konstateras slutligen att handeln mellan medlemsstaterna påverkas på så sätt att Eurovisionssystemet rör gränsöverskridande förvärv och utnyttjande av TV-rättigheter och att detta särskilt gäller i fråga om det gemensamma förvärvandet och fördelningen av rättigheter mellan medlemmar i olika länder samt utbytet dem emellan av motsvarande TV-signaler (punkt 53).
- 30 I beslutet anses likväl att Eurovisionssystemet och de regler som bär upp det ger ett visst antal fördelar i den mening som avses i artikel 85.3, vilka sammanhänger med det gemensamma förvärvandet och fördelningen av rättigheter å ena sidan och på signalutbytet och överföringen av signalen på det gemensamma nätet å andra sidan samt slutligen på den tillgång genom avtal som icke-medlemmar har beviljats (punkt 58).
- 31 Det beviljade undantaget är kopplat till två villkor. Det rör sig för det första om en skyldighet för EBU och dess medlemmar att förvärva TV-rättigheter till sportevenemang kollektivt enbart inom ramen för avtal i vilka endera av följande två möjliga alternativ stadgas. Antingen skall det enligt avtalen vara möjligt för EBU och dess medlemmar att bevilja tredje man tillgång till TV-rättigheter, eller skall det enligt avtalen vara möjligt för rättighetsinnehavarna att bevilja tredje man sådan tillgång i enlighet med de föreskrifter som gäller för tillgången eller, om EBU godkänner det, på villkor som är fördelaktigare för tredje man (artikel 2.1). För det andra åläggs EBU genom beslutet en skyldighet att informera kommissionen om

varje ändring och tillägg till de regler som har anmälts, om varje skiljedomsförfarande avseende tvister som uppkommit inom ramen för tillgångssystemet och om varje beslut avseende ansökningar om medlemskap från tredje man (artikel 2.2).

Förfarandet

- 32 M6, RTL, Telecinco och Antena 3 väckte talan genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 5, den 16 respektive den 18 oktober 1993.
- 33 Den 25 januari 1994 framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder i mål T-546/93.
- 34 EBU, Radiotelevisione Italiana SpA (nedan kallat RAI) och Radiotelevisión Española (nedan kallat RTVE) begärde genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 februari, samt den 2 och den 10 mars 1994 att få intervjua i mål T-528/93 respektive T-542/93, samt i målen T-543/93 och T-546/93 till stöd för svarandens yrkanden. Ansökningarna bifölls genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning som meddelades den 28 mars, den 17 maj respektive den 6 maj 1994.
- 35 Sociedade Independente de Comunicação SA (nedan kallat SIC) begärde genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 mars 1994 att få intervjua i mål T-542/93 till stöd för RTI:s yrkanden. Ansökan bifölls genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning den 13 juni 1994 .
- 36 Förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) förordnade genom beslut av den 29 september 1994 att prövningen av den invändning som kommissionen framställt i mål T-546/93 skulle anstå till den slutliga domen.

- 37 Det skriftliga förfarandet i mål T-528/93, T-542/93, T-543/93 och T-546/93 avslutades i respektive mål den 19 augusti 1994, då M6: s yttrande avseende intervenienten EBU: s inlaga inkom, den 2 mars 1995, då kommissionens yttrande avseende den handling som hade inlämnats av intervenienten SIC inkom, den 14 augusti 1994, då Telecinco's yttrande avseende intervenienten RTVE: s inlaga inkom, och den 9 mars 1995, då kommissionens och intervenienten RTVE: s yttrande avseende de handlingar som inlämnats av Antena 3 den 13 och den 20 februari 1995 inkom.
- 38 Efter att det skriftliga förfarandet hade avslutats i vart och ett av de fyra målen beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) på grundval av referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet och anmodade i processledningssyfte kommissionen att inkomma med skriftligt svar på två uppsättningar av frågor.
- 39 Genom beslut av ordföranden på första avdelningen i utökad sammansättning av den 11 april 1995 förenades de ifrågavarande målen, såvitt avser det muntliga förfarandet.

Parternas yrkanden

- 40 M6 har i mål T-528/93 yrkat att förstainstansrätten skall

— inledningsvis förelägga kommissionen att översända EBU: s stadgar och andra regler om Eurovisionssystemet,

— ogiltigförklara beslutet av den 11 juni 1993, samt

— förplikta kommissionen och EBU att ersätta rättegångskostnaderna.

41 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla det av M6 framställda yrkandet om föreläggande,

— ogilla M6 talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

42 RTI har i mål T-542/93 yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta EBU att tillhandahålla det protokoll som innehåller avtalet mellan RAI och den italienska nationella olympiska kommittén avseende sändning av sportevenemang,

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 1993, samt

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

43 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa RTI: s talan,

— i andra hand avvisa RTI: s yrkande om bevisupptagning samt ogilla talan,

- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, samt

 - förplikta intervenienten SIC att ersätta de rättegångskostnader som kommissionen har åsamkats till följd av dess intervention.
- 44 Telecinco har i mål T-543/93 yrkat att förstainstansrätten skall
- förklara att talan kan tas upp till sakprövning,

 - ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 1993 och allmänt vidtagna åtgärder som förstainstansrätten finner vara nödvändiga för att återställa en ordning på den relevanta marknaden som motsvarar gemenskapens konkurrensregler,

 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna, samt

 - förordna att intervenienten RTVE skall bära sin egen rättegångskostnad.
- 45 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall
- ogilla Telecincos talan, samt

 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

- 46 Antena 3 har i sin ansökan i mål T-546/93 yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara beslutet av den 11 juni 1993, samt
 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 47 Antena 3 har i sitt yttrande avseende den invändning om rättegångshinder som framstälts av kommissionen yrkat att förstainstansrätten skall
- förklara att kommissionens invändning inte är befogad och förordna att prövningen av huruvida talan kan tas upp till sakprövning skall anstå till den slutliga domen,
 - i andra hand förklara att talan kan tas upp till sakprövning, samt
 - förordna att beslut om rättegångskostnaderna skall meddelas senare.
- 48 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall
- avvisa Antena 3:s talan eller i andra hand ogilla talan, samt
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

49 SIC, som har intervenerat till stöd för RTI: s yrkanden i mål T-542/93, har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan är välgrundad och följaktligen ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 1993, samt

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive dem som intervenienten har åsamkats.

50 EBU, som har intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden i mål T-528/93, har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla M6 talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive dem som intervenienten har åsamkats.

51 RAI, som har intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden i mål T-542/93, har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa RTI: s talan,

— i andra hand ogilla talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive dem som intervenienten har åsamkats.

- 52 RTVE, som har intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden i mål T-543/93 och T-546/93, har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla Telecincos och Antena 3: s talan, samt

— förplikta dessa sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive dem som intervenienten har åsamkats.

Förutsättningar för sakprövning

Förutsättningar för sakprövning av talan i mål T-546/93 (Antena 3)

Sammanfattning av parternas argument

- 53 Kommissionen, till vilken intervenienten RTVE i huvudsak har anslutit sig, anser att Antena 3: s talan skall avvisas, eftersom beslutet inte berör sökanden direkt och personligen i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, såsom denna har tolkats enligt en fast rättspraxis sedan domstolens dom av den 15 juli 1963, Plaumann mot kommissionen (25/62, Rec. s. 197 och 223). Förutom att Antena 3 tillhör en generell och abstrakt kategori som omfattar samtliga TV-bolag som konkurrerar med EBU eller dess aktiva medlemmar om förvärv av TV-rättigheter till internationella sportevenemang, har företaget inte någon egenskap som är utmärkande för det och befinner sig inte i någon faktisk situation som särskiljer det i förhållande till alla andra personer, vilket enligt ovannämnda rättspraxis skulle ha individualiserat företaget på samma sätt som den som beslutet är riktat till.
- 54 För det första har det i beslutet, enligt kommissionen, inte gjorts någon prövning av huruvida EBU: s ledningsorgans tillämpning av reglerna om inträde till EBU i

konkreta fall är lagenlig. Avslaget på Antena 3:s ansökan om inträde kan enligt kommissionen följaktligen inte försätta företaget i en situation som särskiljer det i förhållande till alla andra konkurrenter till EBU. För det andra kan det förhållandet att Antena 3 administrerar en betydande offentlig TV-tjänst, som ägs av spanska staten, inte heller medföra att företaget har en egenskap som är utmärkande för det och därigenom skulle individualisera företaget på samma sätt som den som beslutet är riktat till. Det är nämligen inte det enda TV-programföretaget i Spanien som har denna egenskap och andra europeiska företag kan komma att befinna sig i samma situation.

- 55 Kommissionen har vidare erinrat om att Antena 3, i motsats till M6, RTI och Telecinco, inte har inkommit med synpunkter efter att offentliggörandet skett enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 och inte var närvarande vid det förhör som organiserades av kommissionen den 18—19 december 1990. Kommissionen har medgivit att, i konkurrensrättsliga sammanhang, är det förhållandet att ett sådant företag som beslutet inte är riktat till har deltagit i det administrativa förfarande som utmynnat i beslutet i fråga, inte den enda individualiserande omständigheten enligt artikel 173 i fördraget. Den anser emellertid att den enda omständighet som i det förevarande fallet kunde ha individualiserat Antena 3 och därmed ha gett det rätt att väcka talan, skulle ha varit just dess deltagande enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 i förfarandet för antagande av beslutet. Om Antena 3 hade utnyttjat de rättigheter i förfarandet som det tillerkänns i den bestämmelsen, skulle bolaget i kraft av de faktiska omständigheterna (*ipso facto*) ha varit individualiserat på samma sätt som den som beslutet riktades till (domstolens dom av den 22 oktober 1986, *Metro mot kommissionen*, 75/84, Rec. s. 3021, punkt 20—23).
- 56 Antena 3 har gjort gällande att även om beslutet inte kan anses vara ett beslut om avslag på de klagomål som företaget framställt till kommissionen den 27 februari och den 2 mars 1992 enligt artikel 3.2 b i förordning nr 17, berör beslutet företaget personligen i den mening som avses i domen i målet *Plaumann*, oberoende av den omständigheten att företaget inte frivilligt har deltagit i förfarandet för antagande av beslutet.
- 57 Den verkligt betydelsefulla frågan i målet är, enligt Antena 3, inte huruvida deltagande har ägt rum i det administrativa förfarandet för antagande av ett beslut, utan i vilken mån ett sådant deltagande kan bidra till att försätta tredje man, som beslutet inte är riktat till, i ”en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom individualiserar dem på samma sätt som den

som beslutet är riktat till” såsom anges i domen i målet Plaumann. Domstolen har i detta avseende i sin dom av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen (26/76, Rec. s. 1875), för att förklara att sökanden hade rätt att väcka talan mot ett kommissionsbeslut som var riktat till en annan person, tagit hänsyn inte enbart till att sökanden hade framställt ett klagomål enligt artikel 3.2 b i förordning nr 17, utan även — och särskilt — till att den av sökanden gjorda ansökan om tillträde till det omtvistade distributionssystemet hade avslagits. I sin ovan nämnda dom av den 22 oktober 1986, Metro mot kommissionen, har domstolen, enligt Antena 3, accepterat att sökandens talerätt inte enbart var kopplad till att synpunkter enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 hade inlämnats, utan även — och särskilt — till att dennes ansökan om tillträde till distributionssystemet i fråga hade avslagits.

- 58 Antena 3 har i det förevarande fallet gjort gällande att det tillhör en snävare kategori än den som består av alla andra TV-programföretag som befinner sig i ett konkurrensförhållande till EBU eller dess medlemmar. Företaget menar nämligen att det tillhör en väl identifierbar kategori av personer som innan beslutet antogs hade ansökt om inträde i EBU och Eurovisionen, hade fått sin begäran avslagen på ett diskriminerande sätt eftersom de objektivt sett uppfyllde de villkor som erfordrades för inträde, och som till följd härav hade utestängts från detta system. Själva innehållet i beslutet motsäger enligt Antena 3 kommissionens uppfattning att den konkreta tillämpningen av reglerna om tillträde till EBU inte är föremål för detta beslut. Av punkt 83 i beslutet framgår att det är en förutsättning för att undantag enligt artikel 85.3 i fördraget skall beviljas och bibehållas att dessa regler tillämpas ”på ett adekvat, skäligt och icke-diskriminerande sätt”. Enligt Antena 3 skiljer sig företaget dessutom från alla andra TV-programföretag till följd av dess egenskap, som är utmärkande för det, att vara administratör av den ”betydande offentliga TV-tjänsten, som tillhör staten”, vilket det har gemensamt med den enda medlemmen av EBU i Spanien. Vid sådana förhållanden skall enligt Antena 3 dess talan upptas till sakprövning.

Förstainstansrättens bedömning

- 59 Enligt artikel 173 i fördraget får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som är riktat till en annan person enbart om detta beslut direkt och

personligen berör honom. Eftersom beslutet är riktat till EBU finns det anledning att undersöka om Antena 3 uppfyller de två villkor som uppställs i denna artikel.

60 Enligt en fast rättspraxis kan de bestämmelser i fördraget som berör medborgarnas rätt att föra talan inte tolkas restriktivt, och följaktligen kan, då fördraget inte säger något om detta, inte någon begränsning förutsättas i detta hänseende. Andra personer än dem som ett beslut är riktat till kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom individualiserar dem på samma sätt som den som beslutet är riktat till (se domstolens dom i det ovan nämnda målet *Plaumann mot kommissionen*, s. 223, och förstainstansrättens dom av den 6 juli 1995, *AITEC m. fl. mot kommissionen*, T-447/93, T-448/93 och T-449/93, REG s. II-1971, punkt 34).

61 Antena 3 är i det förevarande fallet ett konkurrerande företag till EBU och till samtliga EBU: s medlemmar på den gemensamma marknaden. På den mer begränsade spanska marknaden är Antena 3 en direkt konkurrent till RTVE, den enda aktiva medlemmen i EBU som är verksam på den marknaden. Härav följer att beslutet påverkar Antena 3: s konkurrensställning i den utsträckning det via de undantagna stadgebestämmelserna möjliggör att Antena 3 utesluts från möjligheten att åtnjuta de konkurrensfördelar som följer av ett medlemskap i EBU. Antena 3 bör till följd härav kvalificeras som berörd tredje man i den mening som avses i artikel 19.3 första meningen i förordning nr 17, vilket kommissionen själv har medgett. Antena 3 hade i denna egenskap rätt att av kommissionen göras delaktig i det administrativa förfarandet för antagande av beslutet. Företaget bör i samma egenskap anses personligen berört av beslutet i den mening som avses i artikel 173 i fördraget (se, för liknande fall, domstolens dom av den 19 maj 1993, *Cook mot kommissionen*, C-198/91, Rec. s. I-2487, punkt 24—26, av den 15 juni 1993, *Matra mot kommissionen*, C-225/91, Rec. s. I-3203, punkt 18—20, och även domstolens beslut av den 30 september 1992, *Landbouwschap mot kommissionen*, C-295/92, Rec. s. I-5003, punkt 12).

- 62 Inte heller kan något argument som talar i motsatt riktning härledas från den omständigheten att Antena 3 i detta fall inte har utnyttjat de processuella rättigheter som det tillerkänns i artikel 19.3 i förordning nr 17 och inte har lämnat några skriftliga eller muntliga synpunkter under det administrativa förfarandet för antagande av beslutet. Att göra talerätten för en tredje man, som har kvalificerats som sådan och som åtnjuter processuella rättigheter under det administrativa förfarandet, beroende av att denne faktiskt har deltagit i detta förfarande, skulle innebära att ett ytterligare villkor för att talan skall kunna upptas till sakprövning infördes i form av ett obligatoriskt administrativt förfarande, som inte föreskrivs i artikel 173 i fördraget (se förstainstansrättens domar av den 27 april 1995, Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources m. fl. mot kommissionen, T-96/92, REG s. II-1213, punkterna 35 och 36, och Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel m. fl. mot kommissionen, T-12/93, REG s. II-1247, punkterna 46 och 47).
- 63 Antena 3: s talerätt bekräftas vidare av den omständigheten att företaget hade ansökt om inträde i EBU och fått avslag på sin ansökan innan beslutet antogs. Även denna specifika omständighet är nämligen av beskaffenhet att individualisera Antena 3 på samma sätt som den som beslutet riktar sig till, oberoende av om beslutet innebär att det har gjorts en prövning eller inte av huruvida EBU: s organs tillämpning i konkreta fall av de genom beslutet undantagna reglerna om tillträde till EBU är lagenlig (se ovannämnda dom av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen, punkt 13, och av den 22 oktober 1986, Metro mot kommissionen, punkt 18—23).
- 64 Antena 3 berörs dessutom direkt av beslutet. Det är på denna punkt tillräckligt att anmärka att det finns ett direkt orsakssamband mellan beslutet, som inte förutsätter någon rättsakt om tillämpningen av det, och påverkan på Antena 3: s konkurrensställning.
- 65 Av det ovan anförda följer att den talan som Antena 3 har väckt skall upptas till sakprövning.

Förutsättningar för sakprövning av talan i mål T-542/93 (RTI)

Sammanfattning av parternas argument

- 66 Kommissionen, till vilken intervenienten RAI har anslutit sig, har uttalat tvivel om huruvida talan kan upptas till sakprövning, eftersom RTI har avstått både från att inkomma med skriftliga synpunkter efter att offentliggörande skett enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 och från att på något sätt kommentera ärendet under det förhör som organiserades av kommissionen den 18—19 december 1990.
- 67 Enligt kommissionen har för det första det offentliggörande som anges i artikel 19.3 till syfte att möjliggöra för den att, innan den fattar ett beslut, få tillgång till uppgifter om samtliga faktiska och rättsliga förhållanden, så att den kan fatta sitt beslut med fullständig kännedom om saken. Att tillåta att talan får väckas av en berörd tredje man som inte har utnyttjat de processuella rättigheter som han tillerkänns i förordning nr 17 och alltså på eget initiativ har avstått från att inkomma med skriftliga synpunkter under det administrativa förfarandet, skulle innebära att gemenskapsdomstolarnas verksamhet ändrade karaktär. Den kontroll som gemenskapsdomstolarna utövar skulle inte längre avse huruvida rättigheterna i fråga har iakttagits, utan skulle utgöra ett alternativt förfarande till det som föreskrivs i förordningen. Det enda fall där det skulle kunna anses att en berörd tredje mans aktiva deltagande inte utgör ett nödvändigt villkor för att han skall kunna utöva sin rätt att föra talan vid domstol skulle vara det där den berörde, av skäl som inte kan läggas honom till last, inte har fått kännedom om förekomsten av förfarandet.
- 68 Kommissionen menar för det andra att avsaknaden av varje kommentar från RTI under förhöret den 18—19 december 1990 är liktydigt med ett samtycke eller åtminstone med en brist på intresse för förfarandet från företagets sida, vilket gör det uteslutet att RTI kan anses vara personligen berört av beslutet.
- 69 Slutligen menar kommissionen att talan skall avvisas med beaktande, e contrario, av förstainstansrättens dom av den 19 maj 1994, *Air France mot kommissionen* (T-2/93, Rec. s. II-323, punkt 44—46). I det förevarande fallet föreligger enligt

kommissionen inte någon av de tre faktiska omständigheter som förstainstansrätten har krävt skall föreligga för att en talan skall kunna upptas till sakprövning, det vill säga att sökanden aktivt har deltagit i det administrativa förfarandet, att kommissionen i sin bedömning uttryckligen har tagit hänsyn till sökandens situation och att sökanden har aktiv del i den faktiska situation som är föremål för en sådan bedömning.

- 70 RTI har inledningsvis anmärkt att det på den italienska marknaden står i ett direkt konkurrensförhållande till den enda italienska medlemmen i EBU, RAI, såvitt gäller såväl förvärv av TV-rättigheter som försäljning av reklamutrymme. RTI menar därför att detta konkurrensförhållande inte är av allmän beskaffenhet. Förhållandet påverkas enligt företaget speciellt av reglerna om EBU: s organisation och verksamhet.
- 71 Inlämnandet av synpunkter efter ett offentliggörande enligt artikel 19.3 i förordning nr 17 och ett aktivt deltagande i ett förhör kan enligt RTI förvisso ge stöd åt uppfattningen att en tredje man verkligen berörs av ett förfarande, och eventuellt till och med ge upphov till en presumtion för att ett berättigat intresse föreligger. RTI menar emellertid att dessa omständigheter på intet sätt kan ges rang av nödvändiga villkor för att ett berättigat intresse av att få saken prövad skall föreligga. Den ovan nämnda (punkt 21) domen av den 22 oktober 1986, Metro mot kommissionen, bör i detta avseende tolkas på så sätt att deltagandet i det administrativa förfarandet utgör en kompletterande omständighet som bidrar till att bevisa att det är fråga om ett berättigat intresse av att få saken prövad vid domstol och inte ett nödvändigt (*sine qua non*) villkor för att ett sådant intresse skall föreligga.
- 72 Om RTI bevisar att det har en ställning som är jämförbar med den persons ställning som beslutet är riktat till med hänsyn till de särskilda verkningar som beslutet får på RTI: s individuella situation, skulle det följaktligen inte längre vara nödvändigt att tillgripa den presumtion som följer av att deltagande har skett i det administrativa förfarandet.
- 73 I vart fall skulle — i motsats till vad kommissionen har hävdat — deltagandet i ett administrativt förfarande kunna konkretiseras redan genom att man bevakar

förfarandets utveckling. Den omständigheten att RTI i det förevarande fallet inte har intagit någon särskild ståndpunkt eller har framfört några kritiska synpunkter är enligt RTI en följd av att det, av objektiva skäl som inte kan läggas RTI till last, var omöjligt för företaget att med nödvändig precision bedöma räckvidden av ett eventuellt beslut om undantag när offentliggörande skedde enligt artikel 19.3 i förordning nr 17. En sådan inställning kan enligt RTI inte under några omständigheter jämföras med ett samtycke, vilket — förutom att det enbart kan komma i fråga beträffande slutliga åtgärder som kan angripas vid domstol — bör ta sig uttryck i ett uttryckligt medgivande eller i handlingar som är oförenliga med en vilja att använda sig av något rättsmedel.

Förstainstansrättens bedömning

- 74 I det förevarande fallet kan det inte bestridas att RTI är personligen berört av beslutet i den mening som avses i artikel 173 i fördraget.
- 75 I sin egenskap av TV-programföretag som konkurrerar med EBU och samtliga dess medlemmar på den gemensamma marknaden samt med den enda aktiva medlemmen i EBU på den mer begränsade italienska marknaden, påverkas RTI i sin konkurrensställning av beslutet i den utsträckning detta genom de undantagna stadgebestämmelserna gör det möjligt att utesluta RTI från möjligheten att åtnjuta de konkurrensfördelar som följer av ett medlemskap i EBU. RTI hade till följd härav egenskapen av berörd tredje man i den mening som avses i artikel 19.3 i förordning nr 17 och hade således rätt att av kommissionen göras delaktig i det administrativa förfarandet för antagande av beslutet, vilket är ett förhållande som individualiserar RTI på samma sätt som den som beslutet är riktat till (se punkt 61 ovan).
- 76 Enbart den omständigheten att RTI har nöjt sig med att bevaka utvecklingen av det förhör som organiserades av kommissionen, utan att inta någon särskild ståndpunkt, kan inte föranleda någon annan slutsats. För den processuella rättighet som anges i artikel 19.3 i förordning nr 17 har nämligen inte uppställts något villkor avseende det sätt på vilket den utövas.

- 77 RTI berörs dessutom direkt av beslutet på samma sätt som sökanden i mål T-546/93 (se punkt 64 ovan).
- 78 Av det ovan anförda följer att den talan som RTI har väckt skall upptas till sakprövning.

Saken

- 79 M6 har åberopat fyra grunder för talan om ogiltigförklaring, vilka avser, för det första, en överträdelse av förfaranderegler för antagandet av beslutet, för det andra, felaktigheter och brister i motiveringen vilka gör beslutet ogiltigt, för det tredje, en felaktig tillämpning av artikel 85.3 i fördraget och, för det fjärde, en överträdelse av artikel 10 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.
- 80 RTI har åberopat fyra grunder. Den första avser att kommissionen har åsidosatt väsentliga formföreskrifter genom att inte iaktta den förfaranderegeln som anges i artikel 19.3 i förordning nr 17. Den andra grunden avser att kommissionen har gjort sig skyldig till maktmissbruk genom att använda sig av befogenheter för bevarande av konkurrensen som den tillerkänns i fördraget, i syfte att reglera den berörda sektorn. Den tredje grunden avser att ett faktiskt fel har begåtts vid bedömningen av de omständigheter som motiverar en tillämpning av artikel 85.3. Den fjärde grunden avser att artikel 85.3 har tillämpats felaktigt, vilket skulle bero på det påstådda faktiska felet.
- 81 Telecinco har åberopat sex grunder, varav den första avser ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, den andra ett uppenbart faktiskt fel, den tredje en överträdelse av gemenskapens konkurrensregler, i synnerhet artiklarna 85.3, 86 och 90 i fördraget, den fjärde ett åsidosättande av den allmänna principen om likabehandling av företag, den femte ett maktmissbruk och den sjätte kommissionens bristande behörighet att anta beslutet.

- 82 Antena 3 har åberopat fyra grunder. För det första skulle i beslutet ha gjorts en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna. För det andra skulle i beslutet ha gjorts en uppenbart felaktig tolkning och en inkorrekt tillämpning av artikel 90.2 i fördraget. För det tredje skulle i beslutet ha gjorts en uppenbart felaktig tolkning och en inkorrekt tillämpning av artikel 85.3. För det fjärde skulle beslutet utgöra ett maktmissbruk.
- 83 Förstainstansrätten anser att det finns anledning att pröva den grund som är gemensam i de fyra målen, och som i huvudsak avser en felaktig tolkning och en inkorrekt tillämpning av artikel 85.3 i fördraget. Det är lämpligt att i tur och ordning undersöka de två invändningar som denna grund utgörs av, vilka avser dels den diskriminerande arten av reglerna om inträde i EBU, vilken borde ha hindrat att undantag beviljades enligt artikel 85.3 a, dels att det vid tillämpningen av denna bestämmelse har tagits hänsyn till begreppet särskild uppgift av allmänintresse, vilken medlemmarna i EBU har tilldelats enligt beslutet.

Den grund som avser överträdelse av artikel 85.3 i fördraget

1. Hur reglerna om inträde i EBU förhåller sig till artikel 85.3 a i fördraget

— Sammanfattning av parternas argument

- 84 Samtliga sökande hävdar, i huvudsak, att den undersökning som kommissionen har vidtagit för att undanta reglerna om villkor för att bli aktiv medlem i EBU, såsom de framgår av artikel 3.3 i denna sammanslutnings stadgar innehåller faktiska fel, en felaktig rättstillämpning och förbiseelser.
- 85 Sökandena menar för det första att det felaktigt har konstaterats i beslutet att dessa regler återspeglar en väsentlig skillnad mellan sådana TV-programföretag som lik-som EBU: s medlemmar har anförtrots en särskild uppgift av allmänintresse och

nya, kommersiella programföretag som i allmänhet inte uppfyller de villkor som anges i dessa regler. Enligt M6 och Antena 3 framgår det dock inte av EBU: s stadgar att dess medlemmar måste vara anförtrödda en särskild uppgift av allmänintresse. Det rör sig enligt dem således om ett nytt villkor som har tillkommit på ett obefogat sätt genom beslutet. I förening med reglerna om nya medlemmars inträde som anges i artikel 3.3 i stadgarna förstärker detta villkor den diskriminerande karaktären av EBU och Eurovisionssystemet genom att det blir möjligt att a priori beröva de nya programföretagen möjligheten att bli aktiva medlemmar i EBU på grund av deras kommersiella karaktär, även om de faktiskt uppfyller de villkor som har fastställts genom den bestämmelsen för att bli medlemmar. Denna diskriminerande karaktär bekräftas av artikel 6.1 i stadgarna för EBU, i vilken det öppet erkänns att inte alla medlemmar i sammanslutningen uppfyller inträdsvillkoren. Canal Plus är enligt sökandena ett konkret exempel på detta.

- 86 Sökandena har för det andra hävdats att kommissionen har underlåtit att vidta en objektiv prövning av hur de programföretag som inte är medlemmar i EBU och hur de som är medlemmar förhåller sig till de undantagna inträdesreglerna. Om den hade gjort en sådan prövning skulle den oundvikligen ha konstaterat dels att ett antal programföretag som inte är medlemmar har samma utmärkande egenskaper som vissa medlemmar i EBU, utan att de därför har fått bli medlemmar i denna sammanslutning, dels att vissa medlemmar i EBU i verkligheten inte uppfyller de villkor som krävs enligt artikel 3.3 i stadgarna. RTI och Telecinco har i detta avseende anmärkt att den italienska och den spanska lagstiftningen ålägger de privata TV-koncessionsinnehavarna särskilt stränga förpliktelser avseende ett varierat programutbud och i fråga om den egna produktionen. De har dessutom påstått att sändningsbegränsningarna i fråga om reklamslag är samma för medlemmar och icke-medlemmar i EBU. Detta är enligt sökandena tillräckligt för att ifrågasätta kommissionens konstaterande av att det på dessa områden finns betydande skillnader mellan de kommersiella programföretagen och de programföretag som är med i EBU.
- 87 Enligt Antena 3 står underlåtenheten att göra en sådan prövning i strid med punkt 83 i beslutet, enligt vilken kommissionen har åtagit sig att under den tid som undantaget är giltigt kontrollera huruvida reglerna om inträde i EBU tillämpas på ett adekvat, skäligt och icke-diskriminerande sätt. Genom att bevilja undantaget har kommissionen enligt Antena 3 med nödvändighet ansett att detta villkor är uppfyllt, utan att göra någon föregående prövning.

- 88 Kommissionen har genmält att begreppet särskild uppgift av allmänintresse, såvitt avser beslutet, enbart syftar till att sammanfatta de inträdesregler som återfinns i EBU: s stadgar och att begreppet därför inte kan utgöra ett ytterligare villkor för att bli aktiv medlem i denna sammanslutning. Detta begrepp syftar enligt kommissionen på de skyldigheter eller förpliktelser som är en förutsättning för medlemskap i EBU enligt artikel 3.3 i dess stadgar och kan inte under några omständigheter förväxlas med begreppet offentligt företag eller med begreppet företag som anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, som förekommer i artikel 90.2 i fördraget.
- 89 Vad beträffar kritiken avseende innehållet i och omfattningen av dess prövning av reglerna om inträde i EBU har kommissionen i första hand gjort gällande att den, vid tillämpningen av artikel 85.3, inte var skyldig att göra en systematisk analys av hur EBU själv tillämpade dessa regler. Den var därför berättigat att anta beslutet, utan att undersöka hur artikel 3.3 i EBU: s stadgar tillämpades i enskilda fall.
- 90 Kommissionen menar närmare bestämt att den inte var tvungen att visa att alla medlemmar i EBU uppfyllde de villkor som anges i stadgebestämmelserna i fråga. Den omständigheten att en medlem i EBU — såsom Canal Plus — av historiska skäl inte uppfyller samtliga de villkor som anges i artikel 3.3 i stadgarna medför inte att dess analys i sin helhet blir ogiltig. Kommissionen har emellertid utan förbehåll medgett att det numera även kan finnas privata TV-programföretag som uppfyller de villkor som det rör sig om. Kommissionen har slutligen anmärkt att den aldrig har prövat huruvida det föreligger en diskriminering till förmån för sådana medlemmar i EBU som inte helt och hållet uppfyller de nu gällande inträdeskraven.
- 91 Kommissionen har däremot medgett att den har att övervaka att de genom beslutet undantagna reglerna om inträde i EBU följs av samtliga berörda. Den har i samband därmed betonat att EBU genom beslutet ålagts en skyldighet att underrätta kommissionen om varje beslut avseende ansökningar om inträde från tredje man.

För det fall en ansökan om inträde i EBU oberättigat skulle avslås, får detta inte till följd att beslutet blir ogiltigt. Beslutet skulle då i själva verket ha åsidosatts av EBU, till vilken det är riktat.

- 92 Intervenienten EBU anser att de intagnings- eller avslagsbeslut som det har fattat på grundval av de omtvistade inträdesreglerna med rätta har prövats av kommissionen i syfte att begränsa samarbetskretsen till vad som är nödvändigt eller till och med oundgängligt för att säkerställa en sammanhållning och ett sätt att fungera som gör det möjligt för EBU att uppnå sina mål, och inte i syfte att kontrollera huruvida besluten varit berättigade i enskilda fall. För att det undantagna systemet skall fungera tillfredsställande och för att en omfattande konkurrens skall upprätthållas krävs enligt EBU att det finns en gemensam nämnare hos medlemmarna i EBU, nämligen att de fullgör en särskild uppgift av allmänintresse.

— Förstainstansrättens bedömning

- 93 Det finns inledningsvis anledning att erinra om två saker. För det första förutsätter kommissionens beviljande av ett individuellt undantag att avtalet eller beslutet av företagsammanslutningen uppfyller samtliga fyra villkor som anges i artikel 85.3 i fördraget. Det är tillräckligt att ett av de fyra villkoren inte är uppfyllt för att undantag skall vägras (domstolens dom av den 17 januari 1984, VBVB och VBBB mot kommissionen, 43/82 och 63/82, Rec. s. 19, punkt 61; domstolens beslut av den 25 mars 1996, SPO m. fl. mot kommissionen, C-137/95 P, REG s. I-1611, punkt 34; förstainstansrättens dom av den 15 juli 1994, Matra Hachette mot kommissionen, T-17/93, Rec. s. II-595, punkt 104, och av den 21 februari 1995, SPO m. fl. mot kommissionen, T-29/92, REG s. II-289, punkterna 267 och 286). För det andra är det i fall som det förevarande, där gemenskapens institutioner förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning för att kunna fullgöra sina uppgifter, i än högre grad av grundläggande betydelse att de garantier som tillerkänns av gemenskapens rättsordning i administrativa förfaranden iakttas. Till dessa garantier hör bland annat den behöriga myndighetens skyldighet att noggrant och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta för det förevarande fallet (se domstolens dom av den 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. s. I-5469, punkterna 14 och 26, och förstainstansrättens dom av den 24 januari 1992, La Cinq mot kommissionen, T-44/90, Rec. s. II-1, punkt 86).

- 94 Det finns därefter anledning att erinra om att reglerna om inträde i EBU, enligt punkt 50 i beslutet, "delvis snedvrider konkurrensen i förhållande till rent kommersiella programföretag, som inte kan bli medlemmar" och som följaktligen inte kan få del i den rationalisering och de besparingar som Eurovisionssystemet möjliggör. Enligt punkt 72 och följande framstår de konkurrensbegränsningar som följer av dessa inträdesregler inte desto mindre som nödvändiga i den mening som avses i artikel 85.3 a i fördraget.
- 95 För att bedöma lagenligheten av beslutet i detta avseende måste förstainstansrätten först pröva, vilket även kommissionen borde ha gjort, huruvida dessa inträdesregler (som nämnts i punkt 10 ovan) är av en sådan objektiv och tillräckligt bestämd beskaffenhet att de kan tillämpas på ett enhetligt och icke-diskriminerande sätt i förhållande till samtliga potentiella aktiva medlemmar i överensstämmelse med en väl etablerad rättspraxis (se exempelvis ovannämnda dom av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen, punkt 20). En korrekt bedömning huruvida de konkurrensbegränsningar som följer av dessa regler är nödvändiga, kan nämligen enbart göras om detta föregående villkor är uppfyllt.
- 96 Vid genomläsningen av beslutet kan förstainstansrätten omgående konstatera att kommissionen inte har företagit en sådan prövning.
- 97 Förstainstansrätten kan vidare konstatera att de tre villkor som föreskrivs i artikel 3.3 i EBU: s stadgar och som avser betjäningen av befolkningen, programutbudet och produktionen av de program som sänds, inte har ett tillräckligt bestämt innehåll. Villkoren är nämligen av vag och obestämd karaktär, eftersom det i dessa i huvudsak hänvisas till kvantitativa kriterier som inte har angetts i siffror. De är följaktligen, då det inte finns några andra uppgifter, inte av sådan art att de kan tillämpas på ett enhetligt och icke-diskriminerande sätt.
- 98 Denna bedömning bekräftas av det förhållandet att EBU, i enlighet med vad den hävdar vid sammanträdet, har ansett sig vara tvungen att i efterhand upprätta en handling om tolkning av det första inträdesvillkoret ("intern riktlinje", i vilken fastställs att 90 procent av befolkningen måste betjänas).

- 99 Vid sådana förhållanden borde kommissionen ha kommit till den slutsatsen att den inte ens kunde bedöma om de motsvarande begränsningarna var nödvändiga i den mening som avses i artikel 85.3 a i fördraget. Kommissionen kunde följaktligen inte undanta dem med stöd av den bestämmelsen.
- 100 Av samma skäl är kommissionen inte heller i stånd att under den period som undantaget är giltigt kontrollera, i enlighet med punkt 83 i beslutet, "huruvida villkoren för beviljande av undantag fortfarande är uppfyllda och särskilt om inträdesvillkoren ... tillämpas på ett adekvat, skäligt och icke-diskriminerande sätt". Kommissionen har dessutom vid sammanträdet medgett att den inte har följt upp de uppgifter om beslut som har fattats av EBU avseende ansökningar om medlemskap från tredje man, som den har erhållit enligt artikel 2.2 i beslutet.
- 101 Dessutom visar punkt 83 i beslutet att kommissionen felaktigt har ansett sig inte behöva undersöka hur EBU tillämpade de omtvistade inträdesreglerna på ansökningar från nya TV-programföretag innan den beviljade undantaget. Den skyldighet som kommissionen åtagit sig, nämligen att kontrollera, eftersom det rör sig om ett villkor för att det omtvistade undantaget skall fortsätta att gälla, huruvida inträdesvillkoren tillämpas på ett adekvat, skäligt och icke-diskriminerande sätt, borde ha föranlett den att anse sig även vara skyldig att vidta en sådan kontroll innan detta undantag beviljades. En sådan åtgärd var i än högre grad nödvändig på grund av att egenskapen av aktiv medlem i EBU tilldelas "genom beslut av generalförsamlingen på förslag av styrelsen" (artikel 3.12 i EBU:s stadgar), vilket gör de som ansöker om inträde i EBU beroende av beslut i detta avseende som fattas av ett organ som företräder de aktiva medlemmarna i denna sammanslutning (se i detta hänseende ovannämnda dom i målet La Cinq mot kommissionen, punkt 89).
- 102 Av det ovan anförda följer att kommissionen har grundat sitt beslut på en felaktig tolkning av artikel 85.3 a i fördraget genom att inte först pröva huruvida inträdesreglerna var av en sådan objektiv och tillräckligt bestämd beskaffenhet att de

kunde tillämpas på ett enhetligt och icke-diskriminerande sätt, så att den därefter kunde bedöma huruvida dessa regler var nödvändiga i den mening som avses i ovannämnda bestämmelse.

- 103 Den första invändning som ingår i den grund som avser överträdelse av ifrågavarande artikel skall följaktligen godtas.

2. Hur begreppet särskild uppgift av allmänintresse förhåller sig till artikel 85.3 a i fördraget

— Sammanfattning av parternas argument

- 104 Sökandena har i huvudsak gjort gällande att begreppet ”särskild uppgift av allmänintresse”, som påståtts vara utmärkande för medlemmarna i EBU, förutom att det är diskriminerande, är irrelevant för analysen av kommissionens behörighet enligt artikel 85.3 i fördraget. Beslutet är enligt dem grundat på detta begrepp för att gynna de företag, merparten offentliga, som är medlemmar i EBU, genom att i strid med likabehandlingsprincipen undanta dem från tillämpningsområdet för artikel 85.1 i fördraget. Kommissionen skulle inte ha beviljat undantaget om den inte hade ansett att de bolag som var medlemmar i EBU, och endast dessa, hade denna gemensamma utmärkande egenskap.

- 105 Genom detta begrepp har kommissionen, enligt sökandena, i det förevarande fallet dessutom på ett felaktigt sätt tillämpat artikel 85.3 för att bevilja ett undantag enligt artikel 90.2 i fördraget, trots att medlemmarna i EBU inte är företag som har anförtrots en särskild uppgift att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse i den mening som avses i sistnämnda bestämmelse.

- 106 Telecinco har i detta avseende hävdad att ett företag enbart kan anses fullgöra en särskild uppgift av allmänintresse i de fall där en offentlig myndighet rättsligen ålägger det sådana uppgifter eller uppdrag som det annars inte frivilligt skulle ha åtagit sig. Beslut som TV-programföretag fattar, eller skyldigheter som de åtar sig frivilligt, i fråga om deras geografiska täckning, deras programutbud eller deras egen produktion kan således inte anses utgöra aspekter av en särskild uppgift av allmänintresse som har anförtrots dessa programföretag. Vid sådana förhållanden skulle det enligt Telecinco vara tillräckligt att undersöka de nationella rättsordningar som de olika TV-programföretag som är medlemmar i EBU tillhör för att komma till den slutsatsen att fullgörandet av en särskild uppgift av allmänintresse inte kan anses utgöra en gemensam utmärkande egenskap för samtliga EBU: s medlemmar och endast för dessa.
- 107 Beslutet har i detta sammanhang även kritiserats för att det däri inte har gjorts någon prövning av den förmånliga offentliga finansiering (offentligt stöd, bidrag, tillstånd att ha budgetunderskott etc.) som merparten av EBU: s medlemmar påstås åtnjuta. Intervenienten SIC har anfört att även om medlemmarna i EBU skulle vara ålagda speciella förpliktelser av de offentliga myndigheterna erhåller de dock mycket speciella kompensationer för detta av de sistnämnda. Dessa kompensationer utgör enligt SIC en omständighet som är relevant för det förevarande fallet och som kommissionen noggrant och opartiskt borde ha prövat.
- 108 Kommissionen har anfört att även om konkurrensreglerna i fördraget skall tillämpas på samma sätt på offentliga företag och privata företag, betyder detta likväl inte att den, inom ramen för ett förfarande om beviljande av undantag enligt artikel 85.3, inte skulle kunna ta hänsyn till de särskilda förhållandena inom den ekonomiska sektor där företagen, offentliga eller privata, är verksamma, samt till de förpliktelser och skyldigheter som dessa har, utan att detta påverkar tillämpningen av de särskilda bestämmelserna i artikel 90.2. Kommissionen anser närmare bestämt att den enligt artikel 85.3, när det är fråga om en konkret sektor, kan ta hänsyn till den ställning som en grupp av företag har när den bedömer deras relationer till varandra och till tredje man, utan att den därmed åsidosätter likabehandlingsprincipen. Ett sådant beaktande av de särskilda förhållandena inom en ekonomisk sektor innebär enligt kommissionen likväl inte att ett konkurrensbegränsande avtal eller förfarande som har samma syfte inom en annan ekonomisk sektor nödvändigtvis skall beviljas undantag.

- 109 Beslutet föregriper dessutom enligt kommissionen inte frågan huruvida medlemmarna i EBU kan anses vara företag som har anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse i den mening som avses i artikel 90.2 i fördraget.
- 110 Under alla omständigheter grundar sig beslutet enligt kommissionen endast i andra hand på en "uppgift av allmänintresse", vilket uttryck, insatt i sitt sammanhang, enbart är ett sätt att sammanfatta de villkor som anges i artikel 3.3 i EBU: s stadgar för att bli aktiv medlem i denna sammanslutning. Kommissionen menar att den i det förevarande fallet har begränsat sig till att bedöma de positiva effekterna av de omtvistade besluten och avtalen och, i andra hand, till att beakta de skyldigheter som inträdet i EBU är villkorat av, vid prövningen av om skyldigheterna är nödvändiga.
- 111 Kommissionen har slutligen anfört att den inte har gjort en ingående analys av det påstådda, gynnsamma finansieringssystemet för EBU: s medlemmar inom ramen för artikel 85.3, eftersom den lämpliga ramen för en sådan analys är artiklarna 92 och 93 i fördraget. Sökandena har i alla händelser inte bevisat att systemet har denna gynnsamma karaktär.
- 112 Intervenienten RAI har erinrat om att enligt kommissionens fasta praxis, vilken bland annat har godtagits genom den ovan nämnda domen av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen (punkt 43), tar den vid tillämpningen av artikel 85.3 i sina bedömningar även hänsyn till andra aspekter av situationen än konkurrensaspekter, som exempelvis aspekter av socioekonomisk art. Det är enligt RAI just skyddet av pluralismen — som har bedömts vara en väsentlig uppgift inom ramen för gemenskapens audiovisuella politik — som gör det ofrånkomligt att göra en bedömning av skillnaderna mellan TV-programföretag som fullgör en uppgift av allmänintresse och rent kommersiella programföretag. Under alla omständigheter grundar sig beslutet enligt RAI framför allt på de strikt ekonomiska förmåner som följer av de undantagna besluten och avtalen.

- 113 Intervenienten RTVE har gjort gällande att man inte kan likställa begreppet "allmän tjänst" ["service public"] med begreppet "skyldighet att tillhandahålla en allmän tjänst" ["obligation de service public"]. Det sistnämnda begreppet återfinns enligt RTVE i gemenskapsterminologin i uttrycket "tjänst av allmänt ekonomiskt intresse", vilket återfinns i artikel 90.2 i fördraget. Enligt RTVE utgår beslutet på intet sätt från att samtliga medlemmar i EBU är programföretag som har anförtrots en uppgift av allmänt ekonomiskt intresse, vilket skulle innebära att de var underkastade stadgeenliga skyldigheter till följd av en offentlig rättsakt. I beslutet konstateras enligt RTVE att vissa medlemmar i EBU befinner sig i en sådan situation, men i fråga om vad som särskiljer medlemmarna i EBU från de kommersiella programföretagen nämns i beslutet enbart den frivilliga strävan hos de förstnämnda att erbjuda varierade program, vilka måste innehålla mindre attraktiva sporter, oberoende av förhållandet mellan deras produktionskostnad och avkastning.

— Förstainstansrättens bedömning

- 114 Förstainstansrätten anser att det, inom ramen för den kontrollbefogenhet som den normalt har, dessutom finns anledning att undersöka — dock enbart för fullständighetens skull, eftersom den precis har konstaterat en överträdelse av artikel 85.3 i fördraget som medför att beslutet skall ogiltigförklaras — huruvida begreppet särskild uppgift av allmänintresse utgör, såsom det har ansetts i beslutet, en relevant omständighet som kan tas i beaktande vid tillämpningen av artikel 85.3 i fördraget, i synnerhet vad beträffar det villkor som anges i punkt a. Om denna fråga skall besvaras nekande måste förstainstansrätten dra den slutsatsen att kommissionen har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att ta hänsyn till denna omständighet, vilken är av beskaffenhet att snedvrیدا dess bedömning av huruvida de konkurrensbegränsningar som den har undantagit var nödvändiga (se förstainstansrättens dom i det ovan nämnda målet *La Cinq* mot kommissionen, punkt 63, och dess dom av den 2 maj 1995, *NTN Corporation* och *Koyo Seiko* mot rådet, T-163/94 och T-165/94, REG s. II-1381, punkterna 113 och 114).
- 115 Vid en genomläsning av beslutet kan det konstateras att i motsats till vad kommissionen har hävdats framstår begreppet särskild uppgift av allmänintresse, som kommissionen har godtagit, som en väsentlig omständighet i motiveringen till det nämnda beslutet. Enligt beslutet (punkterna 5, 11, 19, 20, 45, 60, 72 och 74) gör nämligen fullgörandet av en sådan särskild uppgift av allmänintresse det möjligt att

bli aktiv medlem i EBU, och de bördor som är förenade med en sådan uppgift är av beskaffenhet att rättfärdiga att EBU ges en särställning i förhållande till konkurrensreglerna. Begreppet särskild uppgift av allmänintresse är, såsom det har definierats av kommissionen, således bestämmande för hur kretsen av personer som skall beviljas det omtvistade undantaget definieras.

- 116 Enligt beslutet kännetecknas den särskilda uppgiften av allmänintresse i synnerhet "av skyldigheten att säkerställa ett varierat programutbud, innehållande kultur-, utbildnings- och vetenskapliga program samt program avsedda för en minoritetspublik, och av skyldigheten att betjäna hela den inhemska befolkningen oavsett kostnad" (punkt 5). I beslutet anges således i huvudsak de omständigheter som ingår i den särskilda uppgift att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse som avses i artikel 90.2 i fördraget, såsom denna har tolkats av gemenskapsdomstolar, nämligen bland annat "till gagn för samtliga konsumenter, inom den berörda medlemsstatens hela territorium ... oberoende av särskilda förhållanden och graden av ekonomisk lönsamhet för varje enskild transaktion" (se domstolens dom av den 19 maj 1993, Corbeau, C-320/91, Rec. s. I-2533, punkt 15). Kommissionen har således, för att komma fram till att villkoret i artikel 85.3 a i fördraget var uppfyllt, tagit hänsyn till omständigheter som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 90.2 i fördraget.
- 117 Eftersom artikel 90.2 inte är tillämplig enligt beslutet (punkt 78), kan de omständigheter som i huvudsak omfattas av den artikeln i det förevarande fallet, i avsaknad av andra omständigheter som motiverar det, inte utgöra ett kriterium för tillämpning av artikel 85.3.
- 118 Kommissionen kan inom ramen för en helhetsbedömning förvisso grunda sig på hänsyn som är knutna till uppfyllandet av ett allmänintresse för att bevilja ett undantag med stöd av artikel 85.3 i fördraget. I det förevarande fallet borde kommissionen emellertid ha visat att sådana hänsyn nödvändiggjorde den ensamrätt till sändningsrättigheterna till sportevenemang som genom beslutet medgetts

medlemmarna i EBU, och att denna ensamrätt var nödvändig för att dessa skulle kunna erhålla en skälig avkastning på sina investeringar (punkt 71).

- 119 Kommissionen har i sitt svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten angående behovet av en sådan ensamrätt nöjt sig med att, under hänvisning till punkt 24 i beslutet, hävda att under en viss "tröskel" är förvärv till mycket höga priser av TV-rättigheter till sportevenemang "inte längre ekonomiskt försvarbara" och att "begreppet skälig avkastning inte kan uttryckas i exakta summor", utan motsvarar snarare en "total finansiell jämvikt hos programföretagen".
- 120 Av dessa påståenden framgår att kommissionen inte har grundat sig på ett minimum av konkreta ekonomiska data, vilka skulle ha kunnat utgöras av de summor som EBU:s medlemmar har investerat inom sina olika nationella ekonomiska sammanhang och de särskilda beräkningar som slår fast förhållandet mellan dessa investeringar och de intäkter som är knutna till sändning av sportevenemang. Under sådana omständigheter kan kommissionens motivering i detta avseende inte ens kontrolleras, inom de gränser som har fastställts i rättspraxis, av gemenskapsdomstolarna.
- 121 I varje fall skulle kommissionen, när den beviljade undantag enligt artikel 85.3, enbart ha kunnat ta hänsyn till de förpliktelser och skyldigheter för medlemmarna i EBU som följer med en uppgift av allmänintresse om den även noggrant och opartiskt hade undersökt, såsom krävs enligt den ovan nämnda rättspraxisen (i slutet av punkt 93), de andra relevanta omständigheterna i ärendet, såsom den eventuella förekomsten av ett system för finansiell kompensation för dessa förpliktelser och skyldigheter, utan att tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i fördraget skulle påverkas. Kommissionen har dock uttryckligen hävdad att det inte var nödvändigt att pröva den påstådda gynnsamma finansieringen för medlemmarna i EBU inom ramen för artikel 85.3, av det skälet att den enda lämpliga ramen i detta avseende skulle vara artiklarna 92 och 93 i fördraget.

- 122 Genom att undanta inträdesregler som inte lämpar sig för en enhetlig och icke-diskriminerande tillämpning (se punkt 97 ovan) innebär beslutet att det inte heller är uteslutet att programföretag som anförtrotts en uppgift av allmänintresse som erkänns av de behöriga nationella myndigheterna fräntas de fördelar som följer med ett medlemskap i EBU, eller att andra programföretag som inte har denna egenskap fortsätter att åtnjuta dessa.
- 123 Av detta följer att kommissionen har grundat sitt resonemang på en felaktig tolkning av artikel 85.3 i fördraget, genom att som kriterium för att bevilja ett undantag från reglerna i artikel 85.1 i fördraget i det förevarande fallet godta enbart den omständigheten att en särskild uppgift av allmänintresse, som i huvudsak definieras genom hänvisning till den uppgift att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse som avses i artikel 90.2 i fördraget, fullgörs. Denna felaktiga rättstillämpning är av beskaffenhet att snedvrider den bedömning som kommissionen gjort av huruvida de konkurrensbegränsningar som den har undantagit var nödvändiga.
- 124 Den andra invändning som ingår i den grund som avser överträdelse av ifrågavarande bestämmelse skall följaktligen godtas.
- 125 Det framgår av de överväganden som har utvecklats ovan beträffande de två invändningar som ingår i den prövade grunden att kommissionen på grundval av en felaktig tolkning av artikel 85.3 i fördraget har dragit slutsatsen att de konkurrensbegränsningar som den har undantagit, och i synnerhet de som följer av reglerna för inträde i EBU, var nödvändiga i den mening som avses i den bestämmelsen.
- 126 Beslutet skall följaktligen ogiltigförklaras utan att det finns anledning att fatta beslut om de andra grunder som har åberopats eller att vidta de åtgärder för bevisupptagning som sökandena har begärt.

Rättegångskostnader

- 127 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 128 Eftersom kommissionen är tappande part och sökandena samt SIC, intervenient i mål T-542/93, har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta deras rättegångskostnader, skall kommissionen bära sina rättegångskostnader samt ersätta de rättegångskostnader som har förorsakats sökandena och SIC.
- 129 Eftersom M6 har yrkat att EBU skall förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som har orsakats av dess intervention i mål T-528/93, skall EBU bära sina rättegångskostnader samt ersätta de rättegångskostnader som har förorsakats M6 inom ramen för nämnda intervention. Eftersom RTI inte har yrkat att RAI skall förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som har orsakats av dess intervention i mål T-542/93, skall denna intervenient enbart bära sina rättegångskostnader. RTVE skall inom ramen för sin intervention i mål T-543/93 enbart bära sina rättegångskostnader i enlighet med vad Telecinco har yrkat. Slutligen skall, eftersom Antena 3 inte har yrkat att RTVE skall förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som har orsakats av dess intervention i mål T-546/93, även denna intervenient enbart bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Kommissionens beslut 93/403/EEG av den 11 juni 1993 i ett förfarande angående tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/32.150 — EBU/Eurovisionssystemet) ogiltigförklarar.

- 2) Kommissionen skall bära sina rättegångskostnader samt ersätta de rättegångskostnader som har förorsakats sökandena och intervenienten Sociedade Independente de Comunicação SA.

- 3) Reti Televisive SpA skall bära de rättegångskostnader som det har lidit inom ramen för Radiotelevisione italiana SpA: s intervention. Gestevisión Telecinco SA och Antena 3 de Televisión skall bära de rättegångskostnader som var och en har förorsakats inom ramen för Radiotelevisión españolas intervention.

- 4) Intervenienten Europeiska radiounionen skall bära sina rättegångskostnader samt ersätta de rättegångskostnader som sökanden Métropole télévision SA har förorsakats inom ramen för dess intervention. Intervenienterna Radiotelevisione italiana SpA och Radiotelevisión española skall vardera bära sina rättegångskostnader.

Saggio

Kirschner

Kalogeropoulos

Tiili

Moura Ramos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 juli 1996.

H. Jung

A. Saggio

Justitiesekreterare

Ordförande